

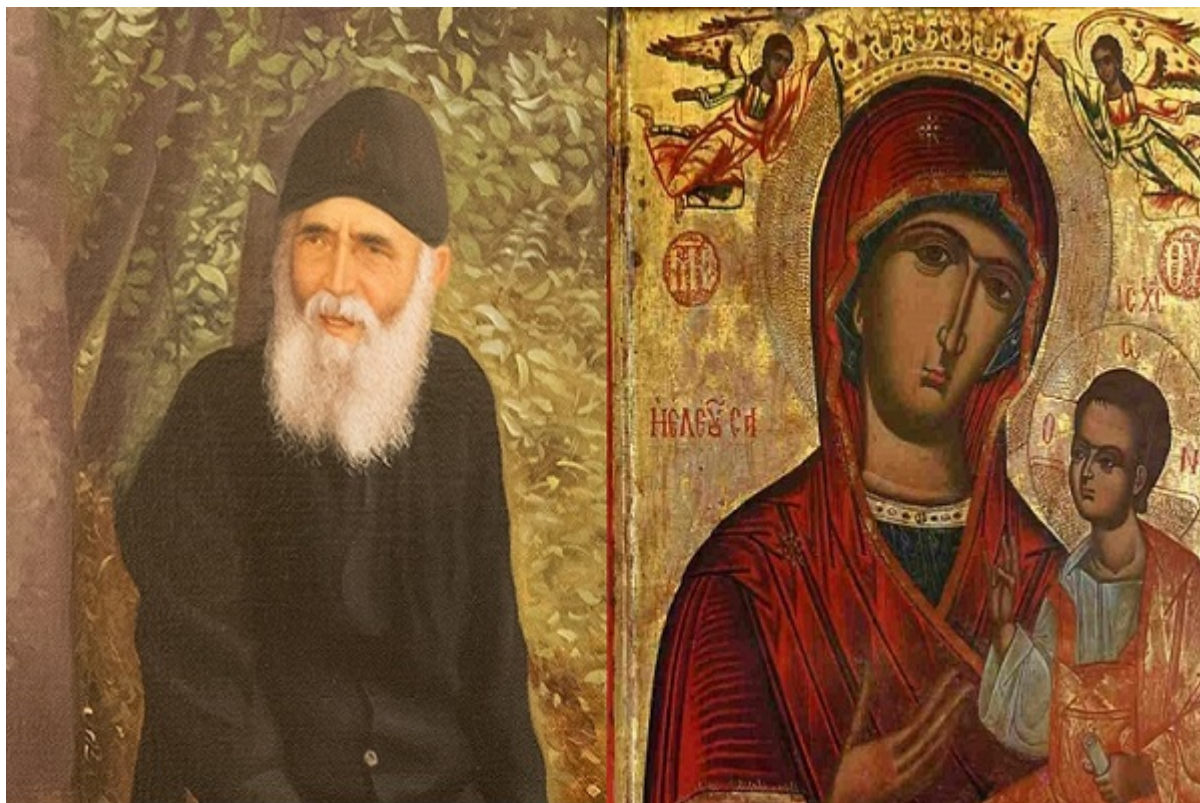
«Διά μητέρα εις το εξής, θα έχω την Παναγίαν να με φυλάξει αβλαβή απ' του εχθρού την πανουργίαν» (Γέροντας Μωυσής Αγιορείτης (†))

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=177756>]

Μετέβη στην Ιερά Σκήτη Αγίου Παντελεήμονος – Κουτλουμουσίου στην υπακοή του λίκαν εναρέτου Ιερομονάχου Κυρίλλου, Γέροντος της μικρής και φτωχής Καλύβης των Εισοδίων της Θεοτόκου, του κατοπινού Ηγουμένου της Μονής Κουτλουμουσίου. Δεν έμεινε όμως πολύ εκεί καθώς ήθελε, λόγω κάποιου πειρασμού. Αναχωρούσε από τόπο σε τόπο για κάτι καλύτερο και ευαρεστότερο στον Κύριο. Μετέβη στη Μονή Φιλοθέου, όπου είχε ένα μακρινό συγγενή του εκεί, τον Ιερομόναχο Συμεών, και ανέλαβε με προθυμία διακόνημα. Συνέχισε την αυστηρή του άσκηση, την αγρυπνία και προσευχή, πάντα στο πνεύμα της ταπεινώσεως, αλλά και της δόλιας επιθέσεως των πονηρών πνευμάτων. Συχνά τον ταλαιπωρούσαν σοβαρά προβλήματα της υγείας του. Ένα διάστημα αναγκάστηκε να επιστρέψει στην Κόνιτσα για θεραπεία, δίχως να πάει στο σπίτι του, συνεχίζοντας απaráβατα το μοναχικό του πρόγραμμα. Επιστρέφοντας στη Μονή Φιλοθέου, εκάρη Μικρόσχημος στις 3.3.1957 κι ονομάσθηκε Παΐσιος, προς τιμήν του Αγίου Μεγάλου Παΐσιου, όνομα που τίμησε περισσά κι αγαπήθηκε από πολλούς, μα πολλούς ανθρώπους.

Έγραφε τότε με στίχους στην αγαπητή του μητέρα: «Διά μητέρα εις το εξής, θα έχω την Παναγίαν να με φυλάξει αβλαβή απ' του εχθρού την πανουργίαν. Μάνα μου με κατάνυξιν, στην έρημον εδώ στην ησυχίαν θα εύχομαι πάντα διά εσέ και δι' όλην την πολιτείαν».

Αγαπούσε πολύ ο Γέροντας Παΐσιος τα απλά, καλοκάγαθα κι ενάρετα Γεροντάκια του Αγίου Όρους, για να τα συμβουλευέται και μιμείται, όπως τον μακαριστό Γέροντα Αυγουστίνο τον Ρώσο Κελλιώτη Φιλοθείτη, τον θεατή του ακτίστου Θαβωρίου Φωτός και της Παναγίας, τον ευλαβή ερημίτη Πέτρο, που προείδε το τέλος του κι ήθελε να γίνει υποτακτικός του κι άλλους πολλούς, που αναφέρει στο ωραιότατο βιβλίο του «Αγιορείται Πατέρες» που δείχνει την αληθινή εικόνα του αγιοτρόφου αγιότεκνου Άθωνα στα πρόσωπα των ασκητικών αυτών ιερών μορφών.

Ενώ ζητούσε με πόθο ψυχής ένθεο να φύγει για την έρημο, η Παναγία τον πήγε στον κόσμο. Την Παναγία τη λάτρευε κι Εκείνη πολλές φορές τον βοηθούσε στη ζωή του. Η έντονη θεομητροφιλία του είναι συγκινητική. Της έκανε πάντα υπακοή.

Η Παναγία τον έφερε στο Μοναστήρι της στο Στόμιο Κονίτσης. Ήταν Αύγουστος του 1958. Με τις ακάματες ενέργειές του και πάντα με τη βοήθεια της Παναγίας ανακαίνισε το κατεστραμμένο Μοναστήρι της, με σκληρούς αγώνες, εράνους, προσευχές και θυσίες. Ο ίδιος έγινε φωτεινό παράδειγμα αληθινού Μοναχού κι ακριβούς χριστιανού για όλους τους προσκυνητές και τους γύρω κατοίκους που

τον σέβονταν υπερβολικά και στο πρόσωπό του έβλεπαν πιο αληθινή έκφραση του μοναχισμού.

Τον Οκτώβριο του 1958 μετέβη στην Κέρκυρα, για να κάνει την Ανακομιδή των Λειψάνων του παπά που τον είχε βαπτίσει στα Φάρασα. Επρόκειτο για τον Όσιο Αρσένιο τον Καππαδόκη. Με τη βοήθεια ενός φίλου του που ήταν μαζί στον στρατό και του είχε σώσει τη ζωή, με προσευχή κι ευλάβεια σύναξε τα Τίμια Λείψανα και τα πήρε μαζί του. Αργότερα τα παρέδωσε στο Μοναστήρι του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου Σουρωτής Θεσσαλονίκης, όπου έγιναν πηγή αστείρευτων θαυμάτων.

Προσπαθούσε διακριτικά στο Στόμιο και τη φιλοξενία να διατηρεί και το αυστηρό μοναχικό του πρόγραμμα να μη χαλά. Συχνά έφευγε και κρυβόταν σε σπηλιές για πιο απερίσπαστη προσευχή. Ενδιαφερόταν όμως και για τους φτωχούς κι ανήμπορους των γύρω χωριών και τους βοηθούσε ποικιλότροπα. Φρόντιζε επίσης για την ψυχική σωτηρία των ανθρώπων που ο Θεός του έφερε κοντά του. Με ζήλο και διάκριση έδιωξε τους ευαγγελικούς από την Κόνιτσα και τους μακρακιστές. Επίσης μετά από κατήχηση βάπτισε μερικούς μουσουλμάνους. Η αγάπη του για την ορθόδοξη πίστη ήταν απεριόριστη.

Ο Θεός για τον υπεύθυνο, φιλότιμο και μόνιμο αγώνα του, τον ενίσχυε κατά καιρούς με θείες παρακλήσεις, εξαίσιες παρηγοριές και οράματα. Ο Γέροντας ήταν πάντα προσεκτικός κι έλεγε: «Χρειάζονται τα οράματα, και από τον Θεό να είναι, να μην τα παραδεχόμαστε εύκολα. Και ο Θεός τρόπον τινά χαίρεται, διότι έτσι δείχνουμε ταπείνωση και προσοχή, που ζητά από μας. Γνωρίζει εκείνος μετά να μας δείξει αυτό που θέλει και να μας διδάξει με άλλον τρόπο». Αυτή είναι η πραγματική διάκριση, η μεγαλύτερη αρετή κατά τον Αββά Ποιμένα.

(συνεχίζεται)